

ЛІЦЕЇСТ

Газета Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради
при НДУ імені Миколи Гоголя
01 грудня 2011 року № 2

Як здобувати перемоги

Природничників нашого ліцею знають у всьому місті, адже декілька років поспіль у турнірі «Юних біологів» перемога саме за нами. А цей рік взагалі ознаменувався тріумфом на всіх фронтах! Перша блискавична

битва відбулася 20 жовтня, друга – 21, але цьому передували безсонні ночі, що проходили в домашній атмосфері на кафедрі біології та хімії.

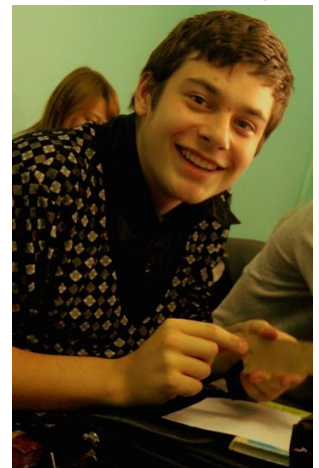
Розгляньмо детальніше бій з біології. Почалося все з того, що капітан наш, **Семенець Аня**, вибрала найважчу роль – доповідача, бо ж ми «не іщем льогких путей». Після влучної доповіді Ані, противники й журі почали обстрілювати її питаннями, проте вона ж наш Науковий Термінатор, їй не страшний ніякий опонент. Тож цитадель генотерапії було захищено. Під невирішеним питанням залишився кальян.

Опоненти намагалися деморалізувати нас, запевняючи, що «план, гашиш та кальян всіляко сприяють розумовій діяльності молоді», утім **Віка Колочко** ревно агітувала за здоровий спосіб життя, адже на природничому не палять і чіпсів не їдять. У заключній частині в бій вступила важка артилерія – **Таня Загній**. Її приголомшливі опонентські здібності вщент розбили переконання наших противників щодо нервових систем. Перший день ми вистояли, не несучи втрат і здобувши блискучу перемогу!

Тепер більш розгорнуто потрібно розказати про хімічний турнір, що пройшов під гаслом «Хімія – наше всьо!» Опонент **Артем Ключков** мав дуже багато питань і був дуже впевненим, усе ж коли вийшов на поле бою, усі залишилися в тилу.

Імпровізуючи, вигадуючи питання, **Артем** спопеляв поглядом доповідача, проте, підвівши очі й ненароком побачивши одного з

генералів, Олену Володимирівну, йому вперше в житті стало дійсно страшно... Але відступати було вже нікуди, бо без перемоги його віддали б під трибунал свої ж. Генерал Швидко вдихнула в нього нові сили своїм авторитетом, і Артем розгромив противника. **Найда Катерина** стала найкращим доповідачем на турнірі, гідно захищаючи честь лицю та «зеленої хімії». Рецензент **Антон Петровський** перевіряв здібності свого супротивника, випробовуючи нові методи тортур (це його домашнє хобі). Противник покинув поле бою. Ми перемогли в друге!

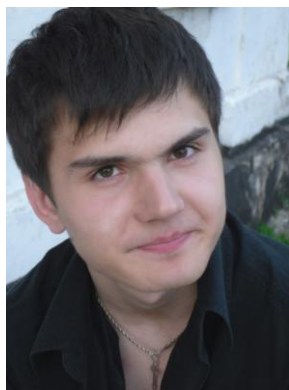
А ви ще не знаєте, як воно на економічному турнірі? Тоді ми йдемо до Вас!

Наш капітан **Кубрак Володимир** заспокоїв знервованих учасників. Бій почався. **Загній Тетяна** переконала

членів команди в тому, що саме її питанням необхідно випробувати суперника. Як «маленький бетеерчик» Тетяна Володимирівна погнала суперника, питання за питанням, обеззброїла доповідача, висловила свою точку зору, викликала шквал емоцій та критики, але без вагань і нервів дала вичерпну відповідь на всі зауваження, що були висунуті «доповідачем у зеленій сорочці».

Далі функція доповідача. Мабуть, команді дівчаток так сподобався наш капітан, що вони вирішили випробувати його на міцність. Спокійна, виважена, доповідь, яка супроводжувалася наочним матеріалом, чомусь викликала невдоволення й безліч питань. Дякуємо капітану за його янгольський характер! Сім разів

дати відповідь на питання «Що таке монополія?» зміг би не кожен.

Далі діло за малим – рецензування.

Уся наша команда з трепетом очікувала складного питання, налаштувала **Влада Шовкового** і **Переднього Володимира** на бій. Надавали останні настанови вже відстріляні учасники. Останні фрази... й питання, яке найбільше не очікували: «Казки». Ніякої паніки, просто воно нецікаве. Але **Колочко Вікторія** з фантастичним почуттям гумору зробила його цікавішим, ніж воно є. Рецензування було настільки вдалим, що опонент у «зеленій сорочці» знову почав висловлювати своє незадоволення. Ми отримали знову черговий максимум від журі.

Бій завершено. Наша команда з гордим ім'ям «Лицеїст» вийшла переможцем.

*У ролях воєнних кореспондентів були учениці 2 курсу природничого класу **Загній Тетяна** та **Стеценко Карина**.*

Ліцей має талант!

А ви знали, що наш ліцей славиться на все місто не лише завищеним рівнем інтелекту, а й розмаїттям талантів? На підтвердження цього 25 листопада відбувся карнавал талантів під назвою "Ліцейський серпантин". Усі охочі могли проявити себе. Переможців визначали в кількох номінаціях: декламація, хореографія, вокальне та інструментальне мистецтво. Окремою категорією виділялися художники й "Таланти моєї родини". Публіка радо вітала кожного з учасників, але, звичайно, перемогли найкращі.

Лемещенко Анна, чия пісня не просто зачарувала половину глядачів, а й змусила ридати другу половину, стала переможцем у номінації "Вокальне мистецтво" і тепер поїде на Євробачення. Звичайно, це жарт.

Не менш "слізним" став виступ **Костюк Анни**, що змусила задуматися про сутність кохання, чи

існує воно взагалі. Спобеливши поглядом Дмитра Казанцева, який вдався до несправедливої критики учасників і самої Ані, дівчина забрала свій омріяний диплом переможця серед декламаторів. Повною несподіванкою для всіх став триумф двох танцівниць **Погребної Марії та Красновид Марини**, які просто приголомшили всіх своїм гнучким станом.

Неочікуваним моментом була перемога **Бельчикова Жені** у номінації "Інструментальне мистецтво". Бажаємо йому успіхів та творчої наснаги.

Та все ж, безперечно, найяскравішими зірками на цьому святі стали

дві прекрасні й не менш талановиті дівчини – **Кульбако Марія та Щепіна Іра**. Дівчата

справедливо заслужили "Гран-прі", адже їх твір нікого не залишив байдужим.

Не менш виснажливий шлях проклали й ведучі під керівництвом і пильним наглядом **Кошової Людмили Сергіївни**. Тому ми дружно дякуємо **Нещерет Дарії, Павлюку Максиму, Калитці Поліні, Шульзі Яну, Ковтун Анастасії та Кондратенку Миколі**. Конкурс пройшов на ура! Зустрінемося наступного року.

Біль наших сердець

«Я зі звичайної благонадійної родини. Усе в мене складалося добре, мала плани на майбутнє. На 2 курсі познайомилася з хлопцем. Але я і гадки не мала, що він має статус ВІЛ-позитивного, та й мало мене це цікавило, адже кохання не мало меж. Ми почали жити разом. Як і всі пари, ми хотіли дитину. Ближче до закінчення ВУЗу я завагітніла, і тоді з'ясувалося, що ВІЛ-позитивна...»

Це історія не одиничний випадок, а вже стабільність. І ніхто не знає, як із цим боротися. Але чи хочемо ми цього? З 1987 року по березень 2005 року в Україні офіційно зареєстровано 768 тис ВІЛ-інфікованих громадян України. Наша країна, відповідно до доповіді ООН, посідає 6 місце у світі за рівнем поширення епідемії ВІЛ/СНІД. 75% ВІЛ-інфікованих, за даними останньої статистики, не наркомани! За даними ООН, поширення епідемії СНІДу у світі в цілому сповільнилося. Натомість в Україні серед країн Східної Європи та Центральної Азії ступінь поширеності ВІЛ/СНІД найвищий. Щодня реєструється 48 випадків захворювання ВІЛ-

інфекцією. Також в Україні зростає кількість ВІЛ-інфікованих жінок. Але це не найприкріше. Вражає те, що українська громада навіть не намагається вирішувати якось цю проблему. Понад 20 тисяч ВІЛ-інфікованих українців (із них 2 тисячі дітей) можуть померти через відсутність життєво важливого лікування! Світова спільнота шокована. Лікувати потрібно як суспільство, так і державу.

ВІЛ-інфіковані варті уваги, але не потрібно забувати, що вони, перш за все, люди, які мріють про кохання, прагнуть створити родину, мати друзів, а головне – очікують до себе нормального ставлення. Історія ВІЛ-інфікованої жінки, яка мала місце на початку, також дійшла до логічного завершення:

«Дівчинка наша чудова. Перші аналізи крові показували, що вона здорова, але довелося чекати, доки буде остаточна відповідь: інфікувалася чи ні. Зрештою, нам підтвердили: з дитинкою все гаразд! Спочатку було дуже важко, але потім я зрозуміла, що люди зі статусом – абсолютно такі ж, як усі, і, беззаперечно, мають право на щастя».

**НЕ ІГНОРУЙ ЦЕ!
1 грудня – День боротьби зі
СНІДом!**

*Підготувала учениця 2 курсу
природничого класу Іванців Анастасія.*